

El PP valencià ha rebut amb emoció el segon avís de la Comissió Europea que insta el Consell a modificar la seua legislació urbanística. Com en falles, les finestres de la cèntrica seu de la plaça de l'Ajuntament estan ben atapeïdes d'ansiosos que arribe el tercer avís i que el senyor pirotècnic encenga la mascletada.

Al govern Camps i al PP de Camps, que al capdavant és el mateix, fa temps que no miren els ulls de l'oponent. Simplement, li planten cara, i, si no decau, en recomanen la dimissió. Fa escassos dies següen aquesta tàctica contra el secretari general socialista Joan Ignasi Pla, a qui van mostrar el dit gros cap avall després que, sense que el president badara boca, fracassara la famosa moció de censura.

El *modus operandi*, però, depassa l'arena política i ja afecta àmbits professionals, sindicals, judicials i, com en el cas de la Unió Europea, institucionals. Recordem, si no, enfrontaments oberts darrerament amb els regants del riu Xúquer —pel canvi de traçat del transvasament al Vinalopó, cosa que els va dur a marginar José Pascual Fortea, president de la Comunitat de Regants de Sueca i, alhora, militant del PP de fa dècades—; amb els rectors de les universitats —per la creació, contra la voluntat d'aquests, de la Universitat Internacional Valenciana, còpia de la UNED i la UOC, que duplicarà títols tot just quan els rectors demanen més inversió en les ja existents—; amb el fiscal en cap valencià, Ricard Cabedo —casat amb la socialista Juana Serna, a qui acusen de perseguir només els presumptes casos de corrupció que involucren dirigents del PP—; fins i tot amb els síndics de Greuges i de Comptes —que, en el primer cas, va reparar en la manca d'habitatge protegit, i en el segon, va criticar les empreses mixtes, públiques-privades, ideades per l'executiu valencià, sobretot, per construir pisos de renda lliure—.

Les recriminacions a Brussel·les, a Madrid o a Barcelona —una altra diana ben foradada— formen part dels tripijocs que els governants utilitzen amb la finalitat de transmetre, ni que siga de cara a la galeria, una imatge de defensa fèrria dels interessos propis.

Tot això a banda, encara hi ha sectors que pateixen de valent la ira del Govern valencià. Alguns d'ells, curiosament, es

Conversió o lapidació

Els col·legis professionals són objectiu prioritari del Govern valencià i del Partit Popular en la seua croada contra els que gosen qüestionar la seua política. O amb mi o contra mi.

mouen dins del seu mateix espai ideològic, però han gosat qüestionar, puntualment, la tasca de l'executiu.

N'hi ha prou d'observar l'esvoranc que a hores d'ara separa el Consell del president de l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA), Cristóbal Aguado, el qual, com Fortea, va defensar el canvi de traçat del Xúquer-Vinalopó en benefici dels llauradors de l'Horta i de la Ribera, una alternativa patrocinada

per qui, segons el PP, és l'"enemiga pública número u dels valencians", "la medusa més perillosa", la ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona.

El posicionament de la filoconservadora AVA no va agradar a la cúpula del PP, i el titular d'Agricultura, Joan Cotino, va demanar, explícitament, la dimissió d'Aguado. "L'aigua emborratxa a alguns més que el vi", va afegir. La direcció d'AVA va ratificar el seu president, i les relacions no han millorat.

Advocat i diable. Això mateix era, per al govern Camps, el fins fa poc degà de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de València, Fernando Alandete, que denunciava l'enorme retard amb què la Generalitat pagava els advocats d'ofici amb el mateix ímpetu que recriminava la "supèrbia" d'un executiu que no va voler rebre'l en els tres anys que ha estat al capdavant del Col·legi.

A Alandete, que representava 9.000 advocats —70.000 persones com a president de la Unió Professional—, l'executiu també va comminar-lo a dimitir i a "passar-se a la política".

Avui el Col·legi d'Advocats està immers en un procés electoral del qual, se-

A l'esquerra, l'exdegà del Col·legi d'Advocats de València, Fernando Alandete, qui diu que l'actitud del Consell és "pròpia de governs radicals". A la dreta, Manel Castaneda, secretari general de la Unió de Periodistes Valencians, precisament acusat pel PP de "radical i sectari".

gons sembla, eixirà una direcció més amable amb el Govern valencià. Alandete, que escassos dies abans de dimitir va concedir la seua última entrevista a aquest setmanari [vegeu el núm. 1.147], assegura que "la pressió del Consell no va ser el motiu del meu abandonament". La disconformitat d'un membre de la junta de govern amb les opinions del degà sembla que en va ser la causa.

Sobre el seu pas pel deganat, Alandete afirma: "Vaig dir les coses que crec que havia de dir, i per culpa d'això m'arribaven, des d'altres instàncies del partit, a través de membres de la junta de govern, tocs d'atenció: que tinguera callada la boca, que apaivagara els meus ànims... No accepten cap tipus de crítica."

Alandete afegeix que el PP, en el seu desig de descavalcar-lo del Col·legi, "també va utilitzar associacions creades per ells mateixos, integrades per poquíssimes persones, alguna de les quals presidida per un assessor de la Diputació de València [Javier Montero, de Juristas por la Democracia]".

"L'actitud d'amb mi o contra mi' que practica el Govern del PP a la Comunitat Valenciana és pròpia de governs radicals", sentència, i posa com a exemple l'"actitud arrogant i de menyspreu cap a la societat" del president Camps amb motiu de la moció de censura presentada pel PSPV-PSOE, una posició que, al seu parer, justifica encara més

un canvi al capdavant del Consell. "Si després de tot el que està passant el PP continua al poder, si els ciutadans validen aquesta forma de governar", Alandete vaticina que "després el seu atreviment fregaria la temeritat".

Guerra sorda. El Col·legi d'Arquitectes de la Comunitat Valenciana també va batallar contra el govern Camps, ja fóra amb motiu de la llei reguladora de l'activitat urbanística (LRAU), ja fóra amb motiu del mega-PAI de Mundo Ilusión, ja fóra per l'excés constructor a la costa, ja fóra per l'"arbitrarietat" dels concursos públics, en especial els convocats per l'empresa pública Ciegsa, encarregada d'edificar les escoles valencianes.

Fabián Llisteri ja no és al capdavant dels arquitectes, que recentment han escollit una nova direcció. A ningú no escapa que la Generalitat estava incòmoda amb els posicionaments sovint crítics del Col·legi, si bé fonts de l'antiga direcció expliquen que "l'enfrontament va ser molt silenciós, sobretot amb Rafael Blasco [exconseller de Territori i Habitatge], no com en el cas d'Alandete, a qui van matxucar". Aquesta font explica que "sempre vam defensar la independència del Col·legi, vam actuar en conseqüència", i atribueix la diferència de tracte amb l'exdegà dels advocats al fet que "a nosaltres ens tenien força respecte".

El penúltim capítol. "Sectaris i radicals", ha etzibat als membres de la Unió de Periodistes el secretari d'organització del PP, alcalde de Manises i possible futur president de la Diputació de València, Enrique Crespo. Ho feia l'endemà que aquesta organització criticara el silenci de Camps, que de fa mesos no admet cap pregunta dels periodistes.

El secretari general de la Unió —que acull 500 periodistes de mitjans de tota índole arreu del País Valencià—, Manel Castaneda, diu que "l'atac és tan i tan desmesurat que es desqualifica per si mateix; no sabem si respon a una falta de cultura democràtica o és que han perdut els papers". Pel que fa al "correctíssim" comunicat que ha enervat el PP, Castaneda recorda que "cap periodista no hauria d'anar allà on no el deixen preguntar, i ara com ara sobre el silenci de Camps hi ha un clam generalitzat, fins i tot provinent de mitjans afins al seu Govern".

I és que, de vegades, el silenci pot ferir tant com la paraula. O com la mirada. Segons Castaneda, "quan no li agrada alguna pregunta dels periodistes, el senyor Rambla [conseller portaveu] dedica unes mirades que fan por".

Les recentíssimes acusacions als periodistes valencians abonen la tesi de la conversió o la lapidació. O tots moros, o tots cristians.

Víctor Maceda